

den Maksimumssum, der er sat, er for de store Kommuner, Vedkommende aldeles utilstrækkelig. Der er Kommuner, hvor disse Tilskud til Medhjælp for Formanden regnes i Tusindvis, endogsaa mange Tusinder, saa for disses Vedkommende har det slet ingen Betydning, at vi faa denne Lov. Men jeg vil villig indrømme, at der er paalagt Sogneraadene saa meget Arbejde, at der gennemgaaende er Nødvendighed for, at der bliver ydet Sogneraadformændene en større Medhjælpssum, og jeg kan derfor ogsaa finde det rigtigt, at dette Lovforslag er fremkommet og at det ophøjes til Lov; der sker saa vist ingen Skade derved. Men de to sidste Linier i § 1 give mig dog Anledning til nogle Bemærkninger. Der staar: „Den udbetalte Medhjælpssum passerer til Udgift i Kommuneregnskabet mod Sogneraadformandens Kvittering“. Her tales jo kun om en Medhjælpssum. Men det er vistnok saa, at disse Beløb fra at være Medhjælpssummer, som det udtales her, ere gaaede over til at blive en Slags Løn, og for saa vidt staar det ganske i Modstrid med, hvad Landkommunalloven mener om den Sag. Thi oprindeligt har det jo været Meningen, at disse Summer kun skulde anvendes til Medhjælp, og at ikke noget af dem maatte tages som Vederlag til Formanden for det Arbejde, han selv gjorde. Nu skulde jeg ikke have noget imod, om disse Summer bleve anvendte paa den Maade, som Praksis har udviklet sig. Gennem de Forhandlinger, der ere førte, og de Udtalelser, der ere fremkomne i Folketinget, gaar det som en rød Traad, at disse Summer til Dels ere anvendte som Løn til Sogneraadformændene, og isom Motiv dertil er anført, at Sogneraadformændenes pekuniære Forhold ofte ikke ere af den Beskaffenhed, at de kunne taale at lægge et saa stort Arbejde ind i disse Forretningen uden at faa det vederlagt, og at det fører til et meget hyppigt Skifte af Formænd, hvilket er skadeligt for Kommunerne. Men hvis man vil opretholde denne Praksis, finder jeg, at man maa faa noget klarere Bestemmelser ind her, som virkelig sige, hvad Meningen er med disse Medhjælpssummer. Er der noget Sted, hvor det er ønskeligt i Lovgivningen at faa Klarhed, forekommer det mig at være netop i en Lov som denne, der for den langt overvejende Del skal anvendes af Lægfolk; af Hensyn hertil er det saa meget mere nødvendigt, at Lovens Bestemmelser blive klare, saa at man deraf kan se, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er

tilladt. Hvis Sogneraadformanden alene udfører hele Arbejdet, synes det, som om det er blevet Praksis adskillige Steder, at han kan beholde hele den Sum, der er tillagt ham, som Vederlag for Arbejdet. Lader han en Del af Arbejdet udføre ved andre, maa han betale vedkommende den Del af Medhjælpssummen, som han nu skal have for sit Arbejde, men Sogneraadformanden skal i begge Tilfælde give Kvittering for hele Beløbet ved Regnskabsafleggelsen. Jeg mener, det vil være det klareste og bedste, om hver giver Kvittering for sin Del af det Beløb, han har oppebaaret, saa vidste man, hvor det var blevet af. — Denne Lov faar i øvrigt meget ringe Betydning for de store Kommuner. Her er jo en Del saadanne i Københavns Amt, og det er ikke mig bekendt, at noget af disse Medhjælpssummer her nogetsteds, vistnok saa længe Landkommunalloven har bestaaet siden 1867, er gaaet til Formanden selv, men tværtimod ere de alle sammen udredede som rene Medhjælpssummer til dem, der have været ansatte til at hjælpe. Og naar det kan gaa i saa store Kommuner, hvor der dog paalægges Formændene et ganske overordentligt stort Arbejde, synes det mig, at det ogsaa maatte kunne lade sig gøre at faa Arbejdet udført i de mindre Kommuner, hvor det dog ikke paa langt nær er saa stort et Arbejde. Jeg er, som sagt, ikke i og for sig Modstander af Lovforslaget, jeg skal gerne være med til at se det gennemført, men jeg ønsker, at disse dunkle Udtalelser her, som kunne forstaas baade paa den ene og den anden Maade, blive forandrede saaledes, at man blot ser, hvad Meningen er med disse saakaldte Medhjælpssummer, som staa omtalte i de af mig anførte Linier.

Madsen-Mygdal: Det er i og for sig unødvendigt at anbefale dette Lovforslag videre, jeg synes, at det taler for sig selv. Det er jo bekendt nok for os alle sammen, at Arbejdet for Sogneraadformændene vokser Aar for Aar og i de sidste Aar er vokset meget betydeligt. At Arbejdet i de 12 sidste Aar er vokset stærkt, kende vi godt, men særlig er det vokset ved de Love, vi vedtoge sidste Aar. Naar vi særlig tage Hensyn til Skattelovene, forekommer det mig saa naturligt, at det, som man fandt passende i 1892 som Medhjælpssum for Sogneraadformændene, kan ikke være passende nu. Det er saa selvfølgeligt, synes det mig, at der ikke kan være nogen som helst Betænkelighed ved